

Sygn. akt V KO 45/21

POSTANOWIENIE

Dnia 14 września 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

w sprawie **P. I.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 14 września 2021 r.,

wniosku skazanego

o wznowienie postępowania

zakończanego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 21 października 2010 r., sygn. akt II AKa [...],

zmieniającym częściowo wyrok Sądu Okręgowego w S.

z dnia 21 maja 2010 r., sygn. akt III K [...],

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w S. z dnia 21 maja 2010 r., sygn. akt III K [...],
P. I. został uznany winnym czynów realizujących znamiona przestępstw:

1. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 158 § 1 k.k., za co wymierzono mu karę 25 lat pozbawienia wolności,
2. z art. 197 § 3 k.k., z orzeczeniem za ten czyn kary 7 lat pozbawienia wolności;
3. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., z orzeczeniem za ten czyn kary 5 lat pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny w [...], wyrokiem z dnia 21 października 2010 r., sygn. akt II AKa [...], reformując poddany kontroli instancyjnej wyrok Sądu pierwszej instancji w części dotyczącej skazania za czyny z art. 197 § 3 k.k. i z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., uchylił go w zakresie czynu zakwalifikowanego z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 158 § 1 k.k. i sprawę w tym zakresie przekazał do ponownego rozpoznania.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy, Sąd Okręgowy w S., wyrokiem z dnia 29 czerwca 2012 r., sygn. akt III K [...], skazał P. I. za popełnienie przestępstwa z art. 158 § 3 k.k. w zw. z art. 159 k.k. na karę 10 lat pozbawienia wolności. Wyrok ten został poddany kontroli instancyjnej.

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 5 grudnia 2012 r., sygn. akt II AKa [...], zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że obniżył P. I. karę do 8 lat pozbawienia wolności, utrzymując w mocy zaskarżony wyrok w pozostałym zakresie.

Pismem z 25 października 2017 r., skierowanym do Sądu Najwyższego, skazany wniósł o ustanowienie mu obrońcy na potrzeby złożenia wniosku o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 5 grudnia 2012 r., a ponadto złożył osobiście taki wniosek. Jako podstawę wznowienia skazany powołał się na fakt zaginięcia dowodów rzeczowych. Postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2017 r., V KO (...), omówiono przyjęcia wniosku o wznowienie, na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

Pismem z dnia 10 lutego 2021 r. skazany P. I. ponownie zwrócił się do Sądu Najwyższego pismem, które zostało uznane za wniosek o wznowienie postępowania. Za jego uwzględnieniem miał przemawiać fakt, iż wyrok Sądu Apelacyjnego w S. z dnia 5 grudnia 2012 r., sygn. akt: II AKa (...), został wydany w efekcie zaginięcia dowodów rzeczowych, do którego dojść miało z winy organów ścigania.

Postanowieniem z dnia 8 czerwca 2021 r., V KO 40/21, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania, wobec jego oczywistej bezzasadności.

Dnia 2 czerwca 2021 r. do Sądu Najwyższego wpłynęło kolejne pismo skazanego P. I., które potraktowano jako wniosek o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 21

października 2010 r., sygn. akt: II AKa (...), utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w S. z dnia 21 maja 2010 r., sygn. akt: III K (...), w zakresie popełnienia przez skazanego P. I. przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek o wznowienie należało uznać za oczywiście bezzasadny. Przypomnieć bowiem trzeba, że zgodnie z art. 540 § 1 k.p.k. postępowanie sądowe zakończone prawomocnym orzeczeniem wznowia się, jeżeli:

1. w związku z postępowaniem dopuszczono się przestępstwa, a istnieje uzasadniona podstawa do przyjęcia, że mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia;
2. po wydaniu orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub dowody wskazujące na to, że skazany nie popełnił czynu albo czyn jego nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze, czy też skazano go za przestępstwo zagrożone karą surowszą albo nie uwzględniono okoliczności zobowiązujących do nadzwyczajnego złagodzenia kary albo też błędnie przyjęto okoliczności wpływające na nadzwyczajne obostrzenie kary.

Analiza treści wniosku skazanego każe stwierdzić, że nie niesie on ze sobą żadnych informacji wskazujących na zaistnienie okoliczności, które mogłyby być traktowane w kategoriach przedstawionych wyżej podstaw wznowieniowych

Poza kwestią zaginięcia dowodów rzeczowych, do której Sąd Najwyższy już się wcześniej odnosił, wnioskodawca wskazał na dwie okoliczności, które mają przemawiać za wznowieniem postępowania. Po pierwsze, jego zdaniem został „wmanewrowany” w popełnienie przestępstwa rozboju przez podstępne zabiegi organów ścigania. Po drugie, wskazuje, że czyn, za który niesłusznie go skazano został popełniony przez inną, znaną mu osobę, której danych jednak nie ujawnia, nawet w sposób opisowy.

Odnosząc się do pierwszej ze wskazanych kwestii należy wskazać, że skarżący w żadnej mierze nie uprawdopodobnił, że do takich przestępczych zabiegów dochodziło. Opisał jedynie rzekomą znajomość, jaka miała występować między prowadzącymi postępowanie, a pokrzywdzonym. Co najważniejsze,

okoliczność taka nie została potwierdzona wyrokiem skazującym, w związku z czym nie zostały w tym zakresie spełnione wymogi wyznaczone art. 541 § 1 k.p.k.

Co zaś tyczy się popełnienia czynu przez inną osobę, także i ta okoliczność musi zostać uznana za zupełnie niewiarygodną. Nie sposób bowiem traktować samego gołosłownego stwierdzenia skazanego, że rzeczywistym sprawcą przypisanego mu przestępstwa jest nieokreślony mężczyzna o imieniu Robert w kategoriach ujawnienia się faktów lub dowodów świadczących o braku popełnienia przez niego przypisanego mu czynu.

Zgodnie z treścią art. 545 § 3 k.p.k. Sąd Najwyższy może odmówić przyjęcia wniosku wznowienie, który nie został sporządzony przez profesjonalnego pełnomocnika, jeśli analiza jego treści pozwala uznać taki wniosek za oczywiście bezzasadny. Sytuacja taka miała miejsce w realiach niniejszej sprawy. Mając na względzie powyższe okoliczności, należało orzec, jak w postanowieniu.